

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr., a treia-ora 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăcii Nr. 15.
Telefon Nr. 14.

Se prenumerează și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schuller în București, strada
Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază
Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Se face lumină!

(a) Confuzia de idei a domnului V. Babeș, publicată în „Dreptatea” sub titlul: „Oare se face, bine ar fi să se facă lumină”, tot a fost bună de ceva.

Tendențele kossuthiste și rusofile, singurul lucru pozitiv, care rezultă din nebulositatea expunerilor bătrânului vulpoi, au avut darul să provoace un răspuns din partea unui confrate din București, care în același timp a mai dat la lumină un document, ce va contribui mult ca lumină să se facă.

Acest serviciu l-a făcut cauzei naționale dl Vasile Kogălniceanu, publicând în „Românul” dela 29 Decembrie (11 Decembrie) un articol și în contextul articolului o scrisoare a dlui Babeș adresată nemuritorului patriot Mihail Kogălniceanu.

Contrariat de perfidia, cu care dl Babeș invoacă memoria ilustrului său părinte întru susținerea politicii sale, condamnată de toți Români de bine, dl V. Kogălniceanu scrie următoarele în menționatul articol:

„Însă, drept vorbind, am citit de două trei-ori articolul misterios al domnului Babeș, fără a fi în stare a pătrunde înțelesul lui.

„Noi găsim, că singurul punct de spirit în acest articol și care este în favoarea autorului — este că conceptul e tocmai astfel întocmit, ca să nu fie înțeles.

„Motivul principal, care ne face a răspunde la acest articol este de a refusa o informație interesată și neadevărată, că Mihail Kogălniceanu ar fi fost contra triplei alianțe. Corespondența deja publicată din timpul războiului, dovedește îndeajuns, că în inima lui M. Kogălniceanu nu a fost nici o atracție pentru panslavism, și chiar dacă ar fi avut loc mai înainte, nu a trebuit să dispară după învătura ce am avut în urma războiului, văzând cum am fost răsplătiți pentru un concurs activ și un rezultat strălucit?

„Mihail Kogălniceanu a putut să-și dea seamă ce se mai poate aștepta dela Rusia.

„Mihail Kogălniceanu n'a fost nici Rus, nici German, el a fost în toată puterea cuvintului numai Român și a căutat a se asocia sau alia unde a găsit interesul și asigurarea patriei sale.”

Pe urmă domnul V. Kogălniceanu își exprimă părerea, foarte corectă, că tendințele atribuite de domnul Babeș lui Mihail Kogălniceanu, sunt tocmai cele mai proprii tendințe ale domnului Babeș. Drept dovadă publică scrisoarea amintită a Magnificentei bănățene, din care noi reproducem partea întâia, care sună astfel:

Sibiu, 9 Iunie n. 1882.

Domnule Kogălniceanu!

Cred că-ți va mai fi în memorie, cum anul în Mai se intră aici în Sibiu un congres de delegați ai tuturor cercurilor electorale, locuite de Români în Ungaria, Bănăt și Transilvania, în număr de 157 și cum acel congres în unanimitate proclamă *unirea națională* și normă ținută națională a tuturor Românilor de dincoace, totodată însărcinând un comitet permanent de 11 membri cu învignarea asupra tuturor intereselor noastre publice și cu compunerea unui Memorand, prin care să se arete lumii civilizate trecutul nostru, suferințele noastre seculare pe lângă credința și alipirea noastră către tron și patrie și marile noastre merite — recunoscute dar neremunerate, — mai virtos însă trista situație de astăzi a noastră când, — lipsiți de toate drepturile și de tot sprijinul și ajutorul din partea statului, sistematiceste sântem împedecați în progres și cultură și despoiați de averile cu multă sudoare câștigate.

Cu compunerea Memorandului eram eu însărcinat; dar neputându-mă eu înțelege cu majoritatea comitetului asupra „concluziunilor” (— spre cât adevărat eu pretindeam, ca prin acest manifest încă de pe acuma să pregătim opiniunea publică pentru conflictul și criza cea mare ce cât de curând trebuie să decidă asupra sorții popoarelor orientale, să stergem prejudețele și preocupățiunile ce există în contra Slavismului etc. etc., o tendință și direcțiune, pe care majoritatea considerând-o de prea cutezată și chiar periculoasă, nu se învoia să o primească.) însărcinarea trecu la dl Barișiu, care corăspunde, prezentându-ne un operat de zece coale des îndesat tipărite cu litere garmond.

Domnul Kogălniceanu își exprimă bucuria, pe care asemenea o împărtășim, că precum rezultat din această scrisoare, domnul Babeș nici la 1882, precum nici astăzi, n'a găsit între Români aderență la politica sa periculoasă. Totodată pune în vedere, că dacă domnul Babeș dorește, poate servi și cu alte scrisori de soial acesta, dintre anii 1868—1890.

Noi credem, că dl V. Kogălniceanu ar face bine să publice toată prosa dlui Babeș, câtă fi stă la dispoziție. Din ea se va vedea, poate și mai mult ca din presenta scrisoare, deoparte tot ce dl

Babeș l-a jucat totdeauna între conducătorii politici, ear' de altă parte direcția și scopurile adevărate ale politicii babeșiște.

Atunci poate vor înțelege și cei-ce până acum n'au înțeles, că locul politicianului bănățean nu este în fruntea Românilor, unde se vede că tot mai speră să mai ajungă, ci alături cu Pázmándy și Rimler, în coada alaiului de demetici, care așteaptă mântuirea patriei dela Kossuth II. și dela — Cazaci!

Cu ori-ce preț! Un excelent amic al foii noastre, care stă de altfel departe de lupta militantă națională, a început mai zilele trecute o serie de articoli în „Tribuna”, în care discuta despre „Milleniu”. A făcut o mulțime de ipoteze și supozițiuni asupra situațiunii. Urma să tragă și conclusele. Cel mai important articol — final — grație poeziei noastre, s'a pierdut însă prin cabinetul negru. Se înțelege, lucrul acesta nu sânt datorit că-ți știe colegii nostri din Timișoara. Se simt însă îndemnați ca în numărul dela 1/13 Decembrie al organului lor să alarmeze lumea românească, pentru-că „Tribuna” și oamenii ei vor cu ori-ce preț să ne împacă cu Maghiarii...

Asigurăm pe aprigii nostri colegi, că nici-odată „cu ori-ce preț” „Tribuna” și „oamenii sei” nu se vor împăca cu Ungurii. Cu atât mai puțin e vorba de „sărutarea vergii, cu care au fost și sânt loviți zilnic.”

Și fiindcă nu se gândește nimeni nici la „îndulcirea luptei”, nici la „împăcare”, care, de sigur, este foarte îndepărtată, bine înțeles, nici despre „preț” nu putem lămuri pe dl Rotariu.

E la tot cazul caracteristic, că colegii nostri la ori-ce incident, numai decât se gândesc la „vânzare” și se aprind strașnic, temându-se, că târgul se țicheie fără dînșii.

Cătră Monarch. În comitiva, prin care eram din Dej rugăți să publicăm copia de pe adresa ce preții români din acel jur au adresat cătră Monarch, ni-se scria, că s'a trimis o asemenea copie și redacțiunii „Dreptății”. Confrății nostri totuși se năpustesc azi asupra noastră, atribuindu-ne *nouă* paternitatea acestei acțiuni, pe care o numește „O nouă tartuferie”. Ne ceartă mai ales pentru-că

am pus pe Branisce în aceeași categorie cu domni Brote, Albini și Popovici.

Evident, că cei dela „Dreptatea” caută cu ori-ce preț ceartă împotriva noastră.

Intenția „Dreptății” de a perde vremea cu vorbe deșarte nu ne obligă la nici un răspuns. Ținem totuși să spunem, că emigrații din București nu au solicitat onoarea de a figura alături cu Branisce, după-cum le împuță organul țemșorean; nici au luat ei, ori amicii lor din Sibiu inițiativa prezentării menționatei adrese, despre care au aflat numai după-ce ea s'a publicat în „Tribuna”.

„Dreptatea” știe bine cine a luat inițiativa, și când totuși face atâta și astfel de șgomot, comite cel puțin o... necuviință.

Nu numai antisemiții, ci și alții... Ziarul de căpetenie al catolicilor din țerile alpine, „Grazer Volksblatt” se pronunță în următorul mod despre discursul deputatului antisemit Dr. Schlesinger, reproduc în numărul nostru de ieri:

„Ceea-ce a zis Dr. Schlesinger ieri în cameră, este întocmai ceea-ce ne stă pe buze, când vorbim în momente de indignare.”

Bucovinenii în Reichsrath. În aceeași ședință a Reichsrathului, despre care vorbim în „Cronica politică” de azi, deputatul bucovinean Dr. Turcan, s'a plâns de neglijarea intereselor culturale ale Românilor și Ruteniilor bucovineni. El cere crearea unei clase paralele pentru clasa I., românească la gimnasiul din Suceava; înființarea unui gimnasiu complet românesc în Cernăuți; și introducerea celor două limbi vorbite în țeară, română și ruteană, la preparandia din Cernăuți; revocarea inspectorului școlar Tumlirz, care nu știe nici una dintre aceste două limbi și înlocuirea lui printr'un competent, care vorbește toate trei limbile țerii. Dr. Turcan mai cere apoi regularea limbii de propunere în școlile populare după decisiunile luate de către comunele ce întrețin școala, în sfârșit ca la numirea funcționarilor de stat în Bucovina, în toate ramurile administrației, să se ție în seamă mai ales cunoștința celor două limbi.

Presupunând, că aceste cerințe vor fi luate în seamă de guvern, vorbitorul va vota pentru trecerea în discuția specială a proiectului de budget.

Metropolitul — gendarm.

Metropolitul Miron ear' s'a ilustrat: a trimis azi următorul:

Circular

cătră toate oficiile protopresbiterale din arhidieceza Transilvaniei.

Pentru a feri pe învățătorii și școlile noastre confesionale de urmări grave, cari între împregiurările politice din prezent, după experiențele mai noue, prea ușor se pot descaera asupra lor, — conform concluziunii consistorului nostru arhidiececesan luat în ședința senatului școlar la 7 Septembrie a. c., prin aceasta se opresc în general și se exclud total din școlile noastre elementare, fie ca exerciții de cântări, fie ca lucrări scripturistice, toate acele cântece populare, cari se refer la situațiunea noastră politică, și al căror text poate agita spiritele poporului, și cu deosebire ale școlariilor nostri.

Pentru stricta menținere a acestei opriri se fac răspunzători în prima linie învățătorii nostri poporali, ear' după ei comitele parohiale, cari ca totdeodată scaune școlar, au să supravegheze imediat cursul învățământului poporal; răspunderea aceasta însă trece și la oficiile parohiale și protopresbiterale, pe cât acestea sânt chemate să inspecționeze activitatea comitatelor și a învățătorilor.

Oficiile protopresbiterale sânt însărcinate să expedize câte un exemplar din acest circular la fiecare oficiu parohial, și altul la fiecare școală elementară din tracturile lor, spre care scop se provăd de aici cu un număr de exemplare corăspunzător.

Sibiu, 29 Nov. 1895.

Miron Romanul,
arhiepiscop.

Cântările pe cari le oprește Miron sânt, bine înțeles, „Doina lui Lucaciu” și altele de felul acesta.

E ridicol însă metropolitul, când le oprește pentru-că textul lor „ar pute agita spiritele poporului și cu deosebire ale școlariilor nostri”. El a vrut pur și simplu să facă guvernului un serviciu, pe care până acum îl făceau gendarmii.

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Ochi negri și ochi albaștri.

Se zice, că ochii sânt oglinda inimii. Un adevăr incontestabil acesta. Dară însă totuși nu mă mulțumesc deplin teza aceasta, cauza e, că teza este prea generală.

Că ochii sânt oglinda inimii, cine dubitează? Dar oare toate oglinzile arată chipul fidel al obiectului? Oare nu avem noi oglinzi de sticlă și oglinzi de metal și oare oglinzile acestea nu arată chipul unele mai fidel, altele mai puțin fidel?

Astfel stând lucrul, trebuie că și ochii nu sânt oglinzi egal de perfecte și pentru caracterizarea perfecțiunii ochiului—oglinzii nu servește culoarea lui. Când s'a constatat adevărul de mai sus, de sigur că nu s'a luat în considerare și culoarea ochilor și a fost și natural, căci s'a constatat o teză generală, eu însă voind să specializez această teză, mă ved nevoit a discuta culoarea lor.

Cei mai expresivi ochi sânt fără îndoială ochii cei negri, ear' cei mai puțin expresivi sânt ochii albaștri. Între aceste două culori se află apoi o mulțime de gradațiuni, cum sânt ochii caprii, verzui, vineți închiși etc. Eu voi tracta numai ochii negri și ochii albaștri, cari în scara expresivității sânt mai depărtați de olaltă și voi cerca să-mi dau seamă despre însușirile lor. Cât despre cetitorii cu ochii căprii sau verzui, li rog să-mă ierte pentru atâta ignorare și să se mângâie cu aceea, că mai au tovarășii de suferință, între cari mă pot număra și pe mine,

cure încă am ochi căprii... norocul de ț-ar bate!

Dacă vom cerceta, că în poezie, de cari ochi s'au inspirat mai ales poezii, vom observa, că mai cu predilecțiune sânt căutați ochii cei albaștri și numai foarte rar cei negri. Se naște acum întrebarea de unde provine aceasta, și întrebării acesteia mă voiu nisul a răspunde în cele următoare.

Un freamăt nedeslușit de frunze, un murmur lin de ape, un cer întins de stele, o mare fără de margini, o lună visătoare, eată, tot atâtea subiecte, cari dau avânt gândirii poetice!

Dacă vom cerceta însă toate aceste subiecte și încă alte multe nelușirate ac', vom observa, că poezii se inspiră mai ales în fața noțiunilor celor mai puțin definite și este și natural, căci poezia se produce prin fantasie ear' fantasia în fața lucrurilor prea reale nu se poate naște, întocmai precum văzând un om fantasia noastră nu o să lucre, din contră însă într'un întunec nemarginit, unde ochiul nostru nu poate bine defini și deosebi un obiect sau altul, acolo ne vine într'ajutor fantasia și de aici se explică vedeniile, spiritele etc. Să ne inchipuim un poet pe o margine de riu, ascultând acel murmur cu mii de înțelesuri al apelor. În el se va produce o mulțime de gânduri poetice, el va considera riuul ca un etern povestitor de basme și de câte-ori va asculta acest murmur, de câte-ori îl va înțelege într'alt chip, după-cum fi este și starea sa sufletească. Dacă el a făcut vre-un riu, atunci în murmurul apelor aude glasul, ce-l urmărește și strigă răsunare, dacă el este fericit, atunci glasul apelor li-se pare ca un ecou al fericirii sale etc.

Și tot astfel este și cu freamătul de frunze, și cu liniștea de noapte etc.

De altă parte însă în fața lucrurilor mai reale fantasia se îngustă. Aceasta provine de acolo, că lucrurile reale rămân veșnic în același chip înțelese și felul de a le percepe nu depinde deloc sau numai foarte puțin dela starea sufletească a omului.

Și chiar dacă și în fața unui subiect real ar lucra fantasia poetică, atunci de comun efect ar fi ja ea și disgustul. Idealul poetic vine în conflict cu realitatea și astfel se explică jalea din cele mai multe poezii, numai astfel îl putem înțelege și pe Eminescu, care ne dă foarte multe exemple de acestea.

Dintre ochi, mai ales cei albaștri sânt căntați de poezi, așa încât sântem ispitiți a crede, că ochii albaștri trebuie că sânt mai puțin expresivi decât cei negri, deoarece-ce se zice că pe poezi mai adesea privilegi vagi ale ochilor albaștri îi impresionează.

„Ear' în ochii ei albaștri,
Toate basmele s'adună”

zice Eminescu într'o poezie de a sa și acest singur exemplu ar pute fi deajuns pentru afirmarea adevărului de mai sus. În acest exemplu se adevărește lipsa de expresivitate a ochilor albaștri, căci dacă în ochii ei albaștri toate basmele s'adună, atunci sânt un izvor de basme întocmai precum un izvor de basme este și freamătul de frunze și murmurul de ape.

Îndată-ce ochii acestia ar fi expresivi, atunci nu ar mai pute fi un izvor de basme, căci atunci ar ave puterea de a exprima o singură stare sufletească așa, încât toată lumea să o înțeleagă într'unul și același chip. Și cât de zdrobitor adevăr zace în această afirmare, dovedește faptul însuși, că sânt cuvintele unui Eminescu, care pe lângă genialitatea

sa și darul seu neasemenat de observațiune, este și un poet eminent liric, care a căutat de multe-ori foarte adânc atât în ochii albaștri cât și în cei negri „sub acel farmec liniștit de lună”.

Ochii albaștri sânt niște ochi blonzi și senini, din cari chiar și dacă vei pute înțelege, că „o doare ori n'o doare”, totuși rămâne în cadrul fantasiei tale de a pune în cumpănă suferința sau plăcerea ei.

Sub greutatea privirii ochilor albaștri nu poți fi zdrobit și foul acestor ochi nu te vor aprinde, decât cel mult farmecul acela sfânt al nepătrunsului, care își află sediul în ochii albaștri, și care denoată așadar neexpresivitatea lor, va pute face ca să te închini înaintea lor și să-ți atragă privirea cu o putere magnetică în nesfârșitul lor izvor de basme. Și cu cât vei fi un om mai fantastic, cu atâta te vor atrage mai mult ochii acestia, căci cu atâta vei ave mai mult material, mai mult imbold de fantasare.

De aici se explică de ce mai ales poezii prefer ochii albaștri celor negri.

Un frumos exemplu, care adevărește afirmarea mea despre ochii albaștri, găsim în poezia „Privesc” alui T. Șerbănescu, unde ochii albaștri îi numește picături din cer.

Picături! dar' fiecare
Este un adânc mister,
Fiecare e un soare,
Fiecare e un cer!

Picături în suprafață,
Dar' ca spațiul fără fund,
Câte luni într'alor ciază
Și-adâncime se ascund!

Fericirea mea e mare,
Ah! măsoar-o'n ochii mei:!

Universul un cer are,
Eu am două'n ochii țoi!.

Tocmai contrarul celor albaștri, conțin în sine ochii cei negri.

Când vrei să-ți cauți un prieten sincer, atunci vezi, ca acela să aibă ochii negri, căci atunci vei ști ceti din ochii lui tot simțământul seu, tot eul seu, vei ști să te acomodezi după starea lui sufletească și amicitia va fi durabilă și sfântă. Căci pe când albaștreala ochilor împrăștiie ori-ce exprimare a stării sufletești, pe atunci în ochii negrii ea se adună, încât ori-ce om poate să știe, ce vor acei ochi negri, ca mura de negri.

Când omul cu ochii negri este supărat, vesel, năcăjit, îngândurat, energic, visător, cu ură, cu iubire etc., totdeauna îl vei pute pricupe și îi vei ști face pe plac.

Și tocmai pentru aceasta ochii cei negri fac impresia unor ochi cuminți, cari totdeauna exprimă adevărul.

Vorba lui Eminescu:

Într'al umbrii întunec
Te asemănă unui priinț,
Ce se uit-adânc în ape
Cu ochi negri și cuminți.

Atât despre ochii negri. Dint'acestea fiecare poate vedea, cari ochi sânt mai vrednici de preferit.

Eu din parte-mi, prefer ochii negri, când e vorba de un prieten bun; și prefer ochi albaștri când e vorba de o prietenă. Mă veți întreba poate pentru-ce aceasta, ear' eu vă voi răspunde: pentru-că în prieten caut sinceritate, pe când în prietenă caut un izvor de basme.

Aurel Orato.

Cronică politică.

(Declarațiunile contelui Badeni.) În data a doua sau a treia zi după deschiderea actualei sesiuni a parlamentului austriac, la 22 Octombrie, ministrul-preșident Badeni a expus programa de guvernare a cabinetului cisleithan. De atunci până azi, guvernul, hărțuit pe deoparte de viguroșii antisemiți, pe de altă parte manevrând jocul culiselor parlamentare cu diferite partide politice, n'a ajuns, s'ar putea chiar zice n'a isbutit a-și forma o majoritate în parlament.

Dintre toate partidele politice numei despre unul poate fi sigur că nu-i va detrage sprințul: constituționalii lui Polonezi. Cu foarte mare siguranță s'ar putea zice și despre o parte a clubului Hohenwarth, anume proprietarii mari din Boemia, că îl vor urma pe calea, pe unde are se îndeplinească pe lângă multe importante sarcini, cea mai de căpetenie: reînvierea pactului dualistic. Încolo despre nici unul din celelalte partide mari, fracțiuni sau grupe mici nu poate fi sigur, nici germani-liberali nu s'au pronunțat în mod apodictic că voesc să-și lege soarta lor, de soarta cabinetului; ear' Cehii-tineri, cu toate negocierile, fie și adeseori repetate, eu toată încercarea în raporturi reciproce, atât politice cât și personale, declară în parlament prin graiul tuturor vorbitorilor, că sunt hotărâți a rămâne în opoziție până nu vor vedea fapte, că pe vorbii nu mai pun nici un cuvânt.

Celelalte partide sau fracțiuni mici nu cad mult în cumpănă.

În astfel de împregiurări, s'au început luna trecută, 9 Decembrie, dezbaterile asupra bugetului pe anul viitor. A doua zi, Marți, contele Badeni a avut prilegiu să-și expună din nou programul, dar' de astă-dată mai clar ca la 22 Octombrie.

Credem interesant a împărtăși unele din declarațiunile ministrului-preșident cisleithan. Despre reînvierea pactului dualistic contele Badeni a zis următoarele:

„În ceea-ce privește chestiunea reînnoirii tractatelor cu jumătatea a doua a monarhiei, nu contestăm nimănui dreptul a scoate pe cât se poate la iveală interesele economice ale jumătății noastre. Se înțelege, că sarcina de căpetenie a guvernului va fi: a reprezenta aceste interese cu energie și cu insistență. Nici când însă guvernul nu va îngădui să încolțească sau să se valorizeze un punct de vedere refuzător sau chiar dușmănos în această afacere, care formează o necesitate de stat. Fracțiunile extreme dincoace și dincolo se întălesc și unesc în unul și același gând, care sgduie actuala întocmire a celor două state; dar' guvernul trebuie să se împotrivescă acestui gând cu energie, în puterea oficiului său.”

Privitor la tratările guvernului cu Cehii-tineri, contele Badeni zice, că de așa ceva s'ar pute vorbi numai în cazul, dacă ar exista un substrat, o basă pentru ele, ceea-ce însă nu există. Dacă guvernul și cu acești deputați, ca și cu ori-care alt partid, care nu-i fac opoziție meschină, a intrat în relații mai prietenești, guvernul a procedat numai în sensul declarațiunilor sale din 22 Octombrie, anume că se năusește a crea stări pacifice în regatul Boemiei și așteaptă, că reprezentanții poporului ceh îi vor da mână de ajutor în lucrarea pentru o dezvoltare a stărilor de acolo, priincioasă statului și popoarelor.

În legătură cu această chestiune stă și afacerea locțiitorului Boemiei, contele Thun, pe care Cehii îl urăsc atât de mult. Contele Badeni a declarat, că numitul locțiitor a procedat în totdeauna în conformitate cu respectivul guvern și că actualul guvern primește deplina răspundere pentru politica urmată de contele Thun în Boemia. (Numărul lui „N. Listy”, ce ne sosește azi, nu ia în serios această declarațiune a contelui; o consideră numai ca o frasă, pentru a ascunde adevărata situație, și afirmă hotărât, că contele Thun va pleca, va trebui să plece).

Din punctul de vedere autonomistic, este importantă declarațiunea ministrului-preșident cisleithan, despre autonomia părții sudice a Tirolului, așa zisul Trentino. Guvernul, zice Badeni, este gata și dispus a lua pe cât se poate în considerare unele dorințe ale reprezentanților acestei părți a provinciei tiroleze, în măsura în care ele sunt basate pe deosebirele ce există între Sud și Nord ale provinciei,

și a face astfel posibil sus pomeniților reprezentanți a reintra în Dietă. Aceasta însă se poate întâmpla numai în presupunerea, că unitatea provinciei va fi menținută în ori-ce privință și că va rămâne exclusă vre-o vătămăre a competenței legislative a Dietei.

Și pretensiunile Slavilor de Sud n'au rămas neatente de ministrul-preșident, în privința cărora declarațiunea contelui Badeni sună:

„Guvernul crede, că are nu numai dreptul, dar' și datorința a îndestuli actualele lipse naționale-culturale ale acestor naționalități, procedând cu pătrundere și bunăvoință.”

În sfârșit contele Badeni a mai zis, că proiectul despre reforma electorală stă gata, tipărit; că a căpătat chiar dela Monarch încuviințarea de a-l depune în parlament, ceea-ce se va și întâmpla chiar în prima sesiune după sărbători, în luna Februarie, după-ce se vor fi pronunțat în materie și dietele provinciale, cari sunt conchimate a ține sesiunile după sărbători.

Invetătorii și politica.

Când cineva voește a seduce pe țeranul român cu vorbe ademenitoare, și de cumva îi cunoaște intențiunile, se ferește de el zicându-i, că e un politicoș; e un om, care „de față te linge, ear' de dos te frige”.

Zicala Românilui e basată pe experiență. Adecă în urma celor pățite, numește politicoș pe omul, care altcum zice și altcum face; „nu-i e vorba cum îi e portul”.

Dar' nu numai jos la popor se constată acest fel de deprinderi; le aflăm și la oamenii învățați, și îndeosebi la cei chemați a conduce destinele statelor sau popoarelor. Deosebirea e numai, că până când aceia o fac într'un cerc mai îngust, acestia o fac într'un stil mai mare și pe o scară mai întinsă și încă cu mai multă răfănie. Căci în politică nu în totdeauna se ia în socotință morală. Lucrul principal e ajungerea scopului. Și apoi că mijloacele aplicate sânt basate pe morală, aceasta nu împoartă. „Scopul sfîștește mijloacele”.

Ear', după-cum s'a zis mai sus, Românul numește politicoș nu pe omul, care își apără drepturile sale, ci pe acela, care voește a se ridica pe sine în detrimentul altuia, prin o ținută la aparență nevinovată.

Și, în urma modului acestuia de judecată, politica ar fi un mijloc mai mult de a strica morală, prin care ar deveni și periculos pentru omenie.

Și, în mare parte, lucrul stă astfel.

Odată însă cineva atacat pe nedrept, e pus în poziție de apărare, care e legitimă și căreia nici că îi lipsește baza morală. Și dacă apărarea aceasta se numește politică, atunci se poate numi cu dreptul politică cinstită, onestă.

Ear' o acțiune, care își are de basă morală, dreptatea și adevărul, nu numai că nu deosește persoanele, care iau parte la ea, ci se pretinde aceasta dela aceia, cari sânt păzitorii moralei, dreptății și ai adevărului.

„Ferițiți cei gonți pentru dreptate, că acelora este împărăția cerurilor”, zice Mântuitorul Christos. Dreptate cere poporul românesc. Deci fericiți vor fi toți fiii neamului românesc, căți se vor lupta pentru aceste drepturi. Tatăl ceresc îi va primi cu dragoste în lăcașul său cel sfânt, ca pe niște fii, ce și-au împlinit chemarea lor pe pământ, conform voinței Celui Preaînalt. Prin urmare e nepotrivit cu poziția Românilui, fie el de ori-și-ce tagmă, a se lupta pentru drepturile neamului său, când e vorba de însuși principiul dreptății? Și cine ar îndrăzni a susține una ca aceasta, fără a nu păcătui înaintea lui Dumnezeu și a nu-și atrage asupra sa blăstămul neamului său?

Biserica și școala sânt dond așezăminte menite pentru luminarea și nobilitarea inimii. Ear' atât una, cât și alta, ca zidiri, n'au nici o putere binefăcătoare asupra poporului. Numai biserica și școala cea vie, adică învățăturile, ce răspândesc aceste foculare, contribuie la luminarea poporului.

Învetătorul e sufletul școlii. Precum e invetătorul, așa e și școala sa. Dela el depinde progresul ori regresul în învățături. Ear' ca sămănța sămănată în școala să aducă roadele așteptate, faptele invetătorului în totdeauna se fie în conformitate cu vorbele; aceasta ca o însușire indispensabilă.

Școala populară nu este chemată a crește oameni de specialitate. Chemarea ei e a crește numai om. Ear' omul având de multe lipsă în viața sa, școala populară a trebuit să se acomodeze acestor cerințe. Și, conform acestora, școala trebuie să facă cunoscut omului drepturile și datorințele sale,

ca cetățean, precum și modul de exerciere al acestor drepturi.

Ei bine, invetătorul, după lege, e obligat a face cunoscut poporului drepturile și datorințele sale și când colo, invetătorului să i-se ție în nume de rău, când acesta premerge cu exemplu poporului? Unde sânt aici atacate interesele școlii bine pricepute?

Dar' în fine, ne e aici vorba numai de exercierea drepturilor cetățenești. E vorba de ceva mai mult; e vorba adecă de chiar viața poporului român, care are să fie atacată prin școale. Și apoi nici în astfel de casuri invetătorul să nu se miște? Atât de împetrită să fie inima unui invetător românesc? D'apoi că atunci școala, în loc de lumină, ar răspândi cel mai crâncen întunec, în loc de înimi nobile, duhuri împetrite și o sălbătăcie în gradul suprem!

Marele pedagog Comenius și-a câștigat renumele său, cerând ca în școale limba de propunere să fie cea maternă, fără care nici că poate fi vorba de progres în școala populară. Ei, și invetătorul când vede, că cel mai cardinal principiu pedagogic e călcat sub picioare, el, conducătorul, sufletul școlii, să fie cu totul nepăsător? Oh! atunci numai blăstămul lui D-zeu și disprețul lumii ar atrage asupra sa, pentru-că, prin tăcere, ar aproba cel mai mare păcat, ce numai se poate comite contra școlii, contra progresului. Ear' dacă, în astfel de casuri, sare într'u apărarea principiiilor pedagogice, cari în locul prim îl privesc pe el, să i-se ție în nume de rău, și încă din partea acelora, cari ar fi chemați a-l sprigini în lucrarea sa?... Una ca aceasta ar fi o crimă, care pururea și-ar trage răsunarea asupra sa!

Poporul nostru, afară de preot și invetător, alți conducători nici că are. Înțeleg pe cei ce vin mai des în coatințere cu el. Căci judele, notarul, pretorul și așa mai departe nu sânt oamenii lui. Ear' în astfel de împregiurări, și când vieța poporului e atacată, cine să-i vină în ajutor, dacă nu preotul și invetătorul? Căci nu e vorba aici de lupte între parte, ci e vorba de existența neamului românesc. Se lucră pe față, fără nici un pic de încungiu, la maghiarisarea școlilor și prin ele maghiarisarea poporului. Și după recunoașterea lor proprie, dela aceasta nu vor absta decât numai când vor învinge, ori-că se vor prăbuși. Pentru-că gogoriile ideii de stat maghiar li-a înferbentat mințile și, în ferbentate cum sânt, nu pot să judece cu sânge rece și să vadă urmările triste ale ținutei lor. Și apoi în astfel de împregiurări triste, inima invetătorului să fie un sloiu de ghiță, fără pic de simțire? Ear' dacă sare într'u apărarea școlii sale și a neamului său, să i-se ție în nume de rău?...

E vorba de apărarea drepturilor, ceea-ce și D-zeu pretinde dela fiecare om; e vorba de apărarea culturii, care deosemena e iubită de D-zeu și de toată lumea, și în fine e vorba chiar de existența neamului românesc, pentru cari lucruri fiecare e obligat moralmente nu numai a le apăra, dar' la cas de lipsă, a se expune și cu viața. Ear' aceasta se pretinde îndeosebi dela invetător, care trebuie să premerge cu exemplu, să intruzeze învățăturile predate, conform exemplului dat nou de Mântuitorul Christos, marele dascăl al lumii.

Din comitatul Hunedoarei.

„Revista Orăștiei”. — Sărbări millenare — Reuniunea femeilor române — De ale congregației.

De când valoroasa noastră „Revista Orăștiei” apare cu cautiue, adecă de când i-s'a dat posibilitatea de a tracta și afacerile noastre politice, pe stăpânitorii nostri i-au cuprins toate năbădăile. Nu este număr, în care fțiucele „Hunyad” și Déva és vidéke”, să nu se năpustească cu o furie nespusă asupra tinerii dar' valoroasei noastre „Reviste”, care în timp scurt s'a ridicat la valoarea unui ziar cu trecere în toate cercurile românești. Este de altfel caracteristic, a funcționari de toate categoriile o cetesc înșiși și scrisese ei sânt viu comentate. Speranța, unica speranță a lor, că „Revista” nu va fi spriginită, — s'a dus în vânt, deoarece e aproape nu este Român cărturar, care să n'o aboneze.

Apropiindu-se sărbările millenare, pe aici se fac mari sforțări aproape obraznice, pentru câștigarea elementului românesc în favorul acelora, anume: vicecomitele Holak, în Deva, a cercetar pe frunțași Români să ție parte la banderiuil comitatens, ce se va forma pentru milleniu, „eventuală” neprimire, pe care „Măria Sa” nu o sperază, se roagă să i-se notifice în 14 zile. Și reată apucătură și aceasta. De câte ori s'a făcut ceva pe aici „unguresc”, Românii cu trecere au fost numiți în comitetele dirigente cu cercerarea, că la cas de neprimire, să se declare până la un termen anumit. Din trecere cu vederea, ba unii necetind învitară — n'au abzis de „onorul ce li-s'a dat”, și urmarea a fost, că cei numiți, deși n'au luat parte la tămbălăurile patriotice, s'au trezit publicați în șirul membrilor recrutați, din

societatea oficială jidano-maghiară. Cei invitați la „banderiu” să abzică deci la timp de „onoare”. Di vicecomite al nostru are un plan și mai ingenios: dorește a forma și un „banderiu special românesc”, compus din țeranii nostri de pe Valea-Jiului. „Revista” noastră și mult răspândita noastră și „Foiaș Poporului” cred, că în această afacere, ca în toate celelalte, va fi la locul său și va lumina de cu timp pe cei competenți despre scopul ce îl urmărește stăpânirea, ce voește să paradeze cu bravii și voinicișt nostri de pe Valea-Jiului.

Seratele teatrale-musicale-declamarice, ce se arangiază în fiecare Sâmbătă seara sub patronajul distinței și neobositei vicepreședinte a „Reuniunii femeilor române dia comitatul Hunedoarei”, doamna Dr. Erdeli, în Orăștie, de o valoare capitală. Ele devin tot mai interesante și mai cercetate. Mari merite au în această privință, doamna Dr. Erdeli, domoi Dr. Mihai, Dr. Sil. Moldovan, Aurel P. Barciannu, Ioan Moța, Belei etc. Numai astfel lucrând reuniunile noastre vor ajunge la scop.

Între altele, afacerile comitatense sânt cele de mai mare actualitate. Nimicirea alegerii din cercul Iliei, Dobrei și Petroșeni, a indignat pe toți Românii bine simțitori. Recursul Ilieților cătră comisia permanentă a comitatului, probabil va supăra mult pe patrioți, dar' va deschide ochii celor din comisia verificătoare și cel puțin pe viitor vor fi mai precauți (?) Propunerea semipatriotului (poate aspirant la vre-un post de vicecomite, sau deputat dietal), Dr. A. Muntean (cel-ce ungurește vorbește în congregație), făcută de capul său, mai ales de dragul de a face curte patriotului său br. Bănyfi (cu moșii pe la Deș, patria și a lui Muntean), se speră a-l face urgisit chiar și înaintea puținilor, cari din oportunitate mai țin la el. (Fiind vorba de martiri, se zice, că nici Ungurii n'au să-l spriginească pe Muntean!) Ne-a supărat mult și convoarea laconică, publicată de Fr. Hossu din Deva și V. Dămian din Brad, în care se face amintire și de o conferență prealabilă a Românilor, fără indicarea locului și timpului fierii, măcar că li-s'a fost spus cum au să o facă. Ar fi timpul de astfel să ne știm și noi lămuriți despre cei-ce cu sinceritate sânt cu noi, sau în contra noastră. Vom vedea de astfel ce atitudine vor observa în congregația din 16 i. c.!

Lupta în comitate.

AVIS!

Domnii membrii ai clubului municipal român din comitatul Sibiu, se invită la o nouă ședință pe ziua de 17 Dec n. a. c. la 5 ore p. m. în localul casei unei române din Sibiu, pentru pertractarea acelor obiecte referitoare la congregațiunea convocată pe ziua de 19 i. c., care în ședința clubului dela 13 i. c. din lipsă de timp nu s'au putut pertracta.

Sibiu, în 14 Dec. n. 1895.

Dela biroul clubului municipal român.
Dr. N. Vecerde,
secretar.

Verificarea alegerilor.

Făgăraș, 13 Dec. 1895.

Brutalul sistem, inaugurat de tăgădușul Bănyfi în alegerile parlamentare, își arată hidrosul cap și în comitate. Abuzurile, ilegalitățile și presiunile teroristice, comise în mod atât de împertinent de argații administrativi, sânt luate în apărare de ministrii țerii și lăudate de slugile acestora de prin comitate ca „merite patriotice”, mai cu seamă când acelea se comit față de Români.

Aceasta s'a dovedit și la Făgăraș.

În contra scandaloaselor alegeri din Tohan și Voila, despre care s'a scris în ziare, s'au înaintat din partea Românilor recourse, în cari ilegalitățile și exercitarea unor temerare presiuni oficiale s'a dovedit cu casuri concrete.

Comisiunea verificătoare în ședința din 30 Noembrie, în cauza alegerii din Tohan și Voila a ordonat cercetare; a nimicit alegerea solgăbirului Bardoși și a silvanistului Zankó, ear' celelalte le-a aprobat.

Procedura comisiunii a fost dar' și dreaptă și leală.

Da, dar' voinicșilor dela „vărmege” nu le-a convenit.

Clica spumea de mânia. Deci pe lucru! În contra decisiunii comisiunii verificătoare, cățiva funcționari la ordin înaintează recourse.

Ambele alegeri au fost deci foarte cu rate și în regulă! Trăească dreptatea! În recursul înaintat contra alegerii din Voila se susține și se pozez dovedi cu zeci de martori, că președintele, notarul Șerban, a început alegerea după 11 ore. Și ce hotărăște prea înțeleapta comisiune? Zice, că „neadevărul afirmațiunii acesteia se dovedește prin împregiurarea, că bărbații de încredere au scris protocolul, în care se spune, că alegerea s'a început la 9 ore”.

Poftim logică de om cuminte!

Aduce mai departe ca motiv de aprobare și aceea, că un ticălos și prăpădit din Hurez, Sasu Iosif, dimpreună cu 21 de soți, tot o rfoase, au cerut aprobarea alegerii.

Să-ți fie rușine, erou al cărcimelor!

S'ar ca încoronare a grandioasei opere, nu s'a rușinat ocoșă comisiune să mai dea o lovitură Românilor, nimicind alegerea dela Veneția, unde bravii alegători au trântit pe doi notari, fără-ca în contra acestei alegeri să se înaintat recurs. Bravo, liberalism jidano-maghiar!

Apoi să mai zică cineva, că în fericita Ungarie nu e dreptate!?

Cred, că Românii își vor și la face datoria față de astfel de procedură bizantină, în adunarea din 16 Decembrie.

Censor.

Sfînțire de biserică nouă în Dej.

Sub acest titlu ni-se trimite spre publicare următoarele:

Mai înainte de a reveni la obiectul sfînțirii bisericii noastre celei noue, află de necesar spre informarea o. public românesc, a expune în liniamente scurte istoricul parohiei și al bisericii gr-cat. din Dej.

După tradițiunea rămasă dela părinți, poporul român s'a constituit aici în parohie gr-cat rom. cătră finea secolului trecut, și astfel precum am cetit o inscripțiune cu litere cirile pe patele bisericii celei vechi, la anul 1796 și-au clădit o bisericuță de lemn în partea vestică a orașului pe o bucăciță de loc donat ca loc de biserică de un creștin religios, baronul de pie memorie Venter, situat pe țermurile unui riu periculos, care adeseori exundând, amenința cu nimicire.

Deși locul acesta de biserică precum amintisem avea o poziție amenințătoare care de multe-ori împedeca comunicațiunea și prin urmare și mergerea credincioșilor la biserică, și era situată în partea cea mai uricioasă a orașului, cu străzile cele mai tinoase și murdare, unde între altele pelarii în continuă se ocupă cu spălarea și lucrarea peilor; totuși poporul nostru, neavând pe acele timpuri o palmă de loc, și necăpătând alt loc mai acomodat, a fost necesitat a-și așeza aici biserica.

Tot tradițiunea spune că și mai târziu partea aceasta a fost așa de lăsată și ne-frecventată încât un episcop român făcând vizițiune canonică și împedecat fiind de a pute merge la viziutarea bisericii din cauza noroiului, în durerea sa sufletească a exclamat: „Așa-ți trebuie, Doamne, dacă nici loc de biserică n'ai dat poporului tău în patria sa, ca să slujească ție”. În așa loc nepotrivit a fost silit poporul nostru din cauza vremilor fatale, de atunci și până în prezent, să se lupte cu multe greutăți, chiar și în plinirea celor mai sfinte sînfăminte creștinești cătră D-zeu.

În timpul mai nou, deși s'au luat dispozițiuni de a se regala cea mai mare parte a orașului, locul unde se află biserica noastră a rămas tot în stare veche până în ziua de astăzi. Așa poporul nostru de un timp încoace, deoparte pentru poziția locului, ear' de altă parte înmulțindu-se — biserica nu era în stare nici în parte a-i cuprinde — s'au cugetat serios de edificarea unei biserici mai corăspunzătoare cerințelor timpului și împregiurării precum și în loc mai acomodat. Dar' comuna bisericăscă ne dispunând de nici un izvor de avere și poporul fiind în stare materială miseră, mult timp u fost împedecat în realizarea ferbinte sale dorințe.

Mai târziu cam pe la anii 1870—1873, când împregiurările doar' ar fi fost mai favorabile, inteligența și poporul mai compacte, cari punând umăr la umăr ar fi putut să se îngrijască de cea mai scumpă visterie a lor de loc și biserică — durere prin intriga a vr'o de cărturari români a intrat neghina neînțelegerii între ei, și din o comună bisericăscă săracă s'au făcut două și mai impotente — înțeleg desbinarea în două confesii — prin ce înțeleg poporul român demoralizându-se a devenit o turmă risipită, și toată cauza parohiei, bisericii și școlii în ruină și ca o vie părsită. În astfel de stare risipită am avut nenorocirea a afla această parohie pe la anul 1875 când am fost dispus aici de preot, unde lucrul cel distul „mi-a fost a aduna oile risipite, a restitui iubirea frățească și buna fațelegere între fiii bisericii și a reedifica ceea-ce s'a ruinat, ce cu ajutorul lui D-zeu „mi-a și succed.

Orașul Dej chiar din anul acela începând a devenit centrul unui mare comitat, așa

Szebenvármegye alispánja.

21419/895 szám. [3478] 1-2

Pályázati hirdetmény.

Szászsebes rendezett tanácsú városban a tisztújítás alkalmával választás utján betöltendő követhető állásokra pályázati hirdetmény bocsátatik ki.

- 1. 1500 frtnyi fizetéssel javadalmazott polgármesteri állás.
2. 1100 frtnyi fizetéssel javadalmazott városi tanácsnoki állás.
3. 300 frtnyi fizetéssel javadalmazott tisztügyi állás.
4. 700 frtnyi fizetéssel javadalmazott számvevői állás.
5. 700 frtnyi fizetéssel javadalmazott levéltárnoki állás.
6. 800 frtnyi fizetéssel javadalmazott városi pénztárnoki állás.
7. 600 frtnyi fizetéssel javadalmazott városi pénztár-ellenőri állás.
8. 800 frtnyi fizetéssel javadalmazott adópénztárnoki állás.
9. 600 frtnyi fizetéssel javadalmazott adóhivatali ellenőri állás.
10. 600 frtnyi fizetéssel javadalmazott városi gazda állás.
11. 240 frtnyi fizetéssel javadalmazott közigazgatási állás.

Pályázók felszólítanak, kellően felszerelt a polgármesteri tisztügyi állásra pályázók az 1883. évi I. t. cz. 3. §. és 5. §. VII. és VIII. pont alatt említett minősítési okmányal ellátott kérelmüket f. évi december hó 23-éig aláírtnál benyújtani.

Nagy-Szeben, 1895. december hó 13-án.

Reissenberger, alispán.

Avis!

P. t. onor. acționari ai „Doinei”, institut de credit, societate pe acții în Câmpeni, cari sânt proprietari acțiilor Nr.ii 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 593, 594, 595, 596, 599, se provoacă prin aceasta de a regula ratele restante pe lângă urmările provăzute în §. 6 al statutelor. [3483] 1-3

Câmpeni, în 11 Decembrie 1895.

Direcțiunea.

Concurs.

Pentru ocuparea postului de contabil la institutul de economii și credit „Boșana” în Boșana-montană (Nemet-Bogán) se scrie concurs cu termen de 14 zile dela prima publicare.

Emolumentele sânt: 700 fl. în bani și dreptul la tautiemă din profitul curat anual conform §-lui 45 punct c) din statutele societății.

Reflecții au a dovedi că au absolvit școala comercială și eventuala lor praxă la vre-un institut oare-care.

Alesul numai după serviciul de probă de un an, dacă va corespunde, va fi definitiv ales. [3483] 2-3

Boșana-montană, în 26 Noembrie (8 Decembrie) 1895.

Direcțiunea.

„ANKER” SOCIETATE DE ASIGURARE PE VIEAȘI ȘI RENTE.

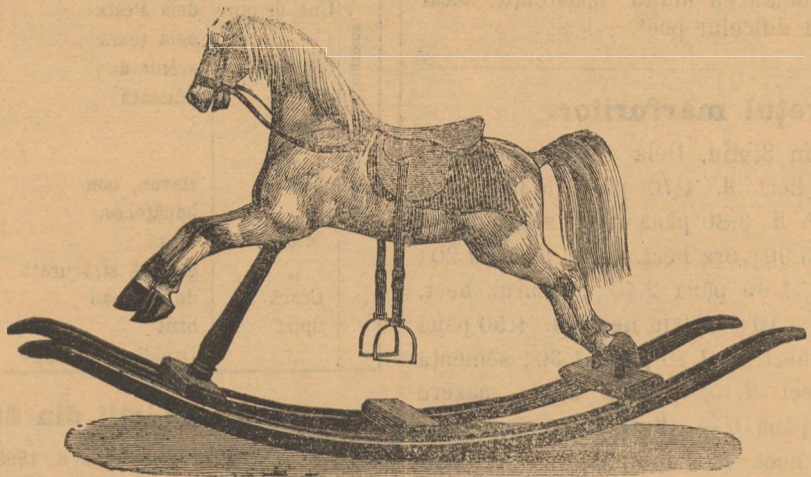
Direcțiunea: Viena, Hoher Markt Nr. 11. Representanța generală pentru Ungaria: Budapesta, Deakter Nr. 6. „Anker-Hof”. „Anker-udvar”.

Representant general: Contele Eugen Zichy, consilier intim. Secretar general: Samuel Ludasy.

Averea societății: 106 milioane de coroane. Plătirile de până acum: 173 milioane de coroane. Reservele de asigurare: 430 milioane de coroane.

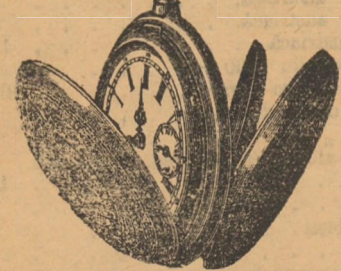
Polite neatacabile. Asigurări în cas de război. Condiții culante. Participări mari de câștig.

Deslușiri la reprezentanța generală de mai sus pentru Ungaria, precum și la toți agenții societății, în Sibiu la Friedrich Czikel. [2774] 6-6

Mare deposit de marfă jucării cu prețuri reduse de fabrică la Ludwig Michaelis în Sibiu, Piața-mică Nr. 12. [3458] 2-4

15 bucăți fl. 5.75 5 bucăți fl. 5.75

Adevăr! Este neîntrecută și a făcut senzație în lumea întreagă Colecția-Austria constatătoare din 15 bucăți de giuvaere splendide numai pentru fl. 5.75 un ciasornic remontoir de aur fason pentru buzunar

cu mecanism de precizie punctual regulat (pe 36 ore) și cu cadran emailat. Capacurile foarte frumos ciselate sânt lucrate din nou inventatul aur fason, care nu se poate deosebi de aurul veritabil și nu-și poate pierde nici-când lustrul de aur. Pentru mersul regulat al acestor ciasornice remontoir dau în scris o garanție pe 3 ani.

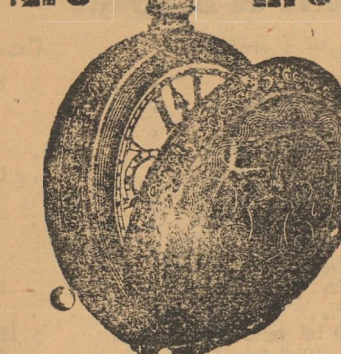
- 1 lanț fin aur imit; 2 butoni de manșete, aur imit; 1 prea frumoasă broșe pentru dame; 3 butoni de cămașe, aur imit; 1 buton pentru gulere indoite; 1 ac fin de cravate; 1 etui pentru ciasornicul de aur fason; 1 oglindă de buzunar în etui; 1 ac de blusă, aur fason; 2 inele de aur imit, cu briliante simli și rubine. [3111] 5-6

Toate acestea 15 bucăți de giuvaere admirabile în preună cu ciasornicul de aur fason costă numai fl. 5.75.

Expediție pe lângă rambursă, neconvenind se restituie banii. Firma de ciasornice:

Alfred Fischer, Viena, I., Adlegasse Nr. 12.

1.6 1.6

SENSAȚIUNE

fac din nou inventatele ciasornicele de buzunar goldin-remontoir originale de Genua cu capac dublu, mecanism fin de precizie din nikel, și cadran emailat.

Aceste ciasornice, multumită amestecului de metal specific și cu totul nou, chiar și de către oamenii de resort se pot cu greu deosebi de ciasornicele veritabile de aur, atât ce privește înfățișarea, cât și lucrul nobil și artistic (gravajiu exclusiv de mână). Pentru ciasornicele noastre de goldină oferim garanția cea mai sigură, că-și păstrează pentru totdeauna asemănarea cu aurul și că mecanismul este cu cea mai mare îngrijire regulat și reparat. [3112] 5-6

Pentru mersul regulat se dă o garanție în scris pe trei ani.

Prețul pro bucătă 6 fl.

La acestea un lanț de goldină cu carabin de siguranță în fason sport, marquis sau chirasă, preț pro bucătă fl. 1.50.

La fiecare ciasornic un etui gratuit de piele.

Goldina este un nou amestec american de metal în culoarea aurului, și nu e nici decât numai auritură exterioară, ci aceeași culoare de aur străbate întreg metalul și resistă celor mai mari strapățe.

A se recomanda prin depositul central

Alfred Fischer, Viena, I., Adlegasse Nr. 12.

Samovar (Mașină pentru fierberea de tee rus, veritabilă) din fabrica lui N. I. Bataschoco din Fula [3267] 2-2 In pachete originale formate sub îngrijirea statului rusec și provăzute cu bande oficioase, oferite pe lângă garanția unui serviciu foarte solid de Joh. Perl fiul, Mosóc (comit. Turocz).

Petru Moga, franzelar în Sibiu

oferă p. t. public

cea mai bună făină

în toate calitățile,

din Bănat și Ungaria din cele mai renumite mori de vapor cu prețuri foarte ieftine. [3440] 2-9

Sânt dispus a face cele mai favorabile prețuri în special vînzătorilor din provincie ce vor să se asorteze cu făină bună pentru sîrbători.

Magazinul în strada Cisnădiei Nr. 44.

3 medalii de aur 15 de argint 12 diplome de onoare și recunoștință.

Franz Joh. Kwizda.

de sentire

Fluidul de restituțiune

al lui

KWIZDA [1793] 21-40

apă de spălat pentru cai. Prețul unei sticle 1 fl. 40 cr. v. a.

De 30 de ani întrebunțată în grajdurile curții și ale militarilor și civililor, pentru întărire după strapățe mari, la scrintituri, înțepnirea mușchilor etc., face caii să presteze mult la trainare.

Să se observe bine marca și să se ceară exclusiv fluidul de restituțiune a lui Kwizda.

Depositul principal: Farmacia cercuală Korneuburg I. Viena.

Se capătă în toate farmaciile și drogueriile din Austro-Ungaria.

Pianuri, armoniuri, reparaturi și acordări

se execută în cel mai solid mod și se furnizează sub garanție de mai mulți ani de cătră

F. A. KAUFFMANN,

salon de pianuri și atelier de reparaturi, Sibiu, Piața-mică 13, Piața-Huet 13.

În deposit se află pianuri: „Belehradek, Reinhold, Raesse, Tintz, Tomaschek și Wlizek”, armoniuri: „Wilux și Wite, d. W. Kare”.

Orgă-armoniuri pentru biserici mai mici și capele asemenea se află în deposit. [2256] 28-32

CRISĂ MARE!

New-York și Londra nu au cruțat nici continentul european și o mare fabrică de argintării s'a simțit îndemnată a desface proviziunea sa mare numai pe lângă o mică remunerație a puterilor de lucru. Cu executarea acestui mandat sânt eu împuternicit. Expedez deci ori-cui obiectele următoare pe lângă simpla remunerare de fl. 6.60 și anume:

- 6 cuțite fine cu tăis veritabil englez. 6 furculițe de argint patent american dintr-o bucată. 6 linguri de argint patent american. 12 lingurițe de argint patent american. 1 lingură pentru supă, de argint patent american. 1 lingură pentru lapte, de argint patent american. 2 păhare pentru caud, de argint patent american. 6 tave Victoria englezești. 2 felinare frumoase de masă. 1 sită pentru ceai. 1 lopătică pentru zahăr pisat. 44 de bucăți laolaltă numai fl. 6.60.

Toate acestea 44 de bucăți au costat mai înainte fl. 40 și se pot capeta acum pentru prețul minimal de fl. 6.60. Argintul patent american este un metal cu totul alb, care își păstrează culoarea de 25 ani pe garanță. Ca dovada cea mai bună, că inseratul acesta nu e

nici o înșelăciune

mă oblig prin acestea în public, a retrimite banii tutora cărora nu le convine marfa. Nimeni să nu lase deci prilegiul acesta admirabil și să-și procure splendida garnitură, care e cu deosebire acomodată cu

present admirabil de Crăciun și Anul-Nou

precum și ca present de nuntă și pentru toate gospodăriile mai bune. Se capătă numai la [3098] 5-7

A. HIRSCHBERG,

agentură principală a fabricelor americane unite de argintarie patent Viena, II., Rembrandtstrasse 19. — Telefon Nr. 7114.

Expediția în provincie se face cu rambursă sau pe lângă anticiparea sumei.

Praful necesar de curățit 10 cr.

Veritabil numai cu marca înregistrată de alături (metal higienic).

Extras din scrisorile de recunoștință:

Gólniczbany (comitatul Szepes). Și o deta expediție a celor 2 garnituri admirabile sânt pe deplin mulțumit și le voui recomanda și altora. Ferdinand Dulla, capelan. Olmütz, 1 Maiu 1392.

Sânt foarte mulțumit cu expediția, care a întrecut pe departe așteptările mele. Căpitan Cz..., comanda pieții.